

РЕШЕНИЕ

№ 4562

гр. София, 11.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2396** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4 от ДОПК (ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛЕН ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС) (ДОПК).
Образувано е по жалба на Н. Б. Б.-К., живуща в [населено място], [улица],[жилищен адрес] срещу решение № ПИ-70/13.02.2020 год. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на К. против Постановление за налагане на обезпечителни с изх. № С190022-022-0121954/20.12.19 г. е оставена без уважение, като неоснователна.

В жалбата се съдържат доводи за необоснованост, противоречие с материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения.

Жалбоподателката, редовно и своевременно призован, се явява лично и поддържа жалбата

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП-С., чрез юрк. Й., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Жалбоподателката оспорила, по административен ред, Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С190022-022-0121954/20.12.2019 г., като незаконосъобразно, като заявила пред РО, че същото е постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални норми. Сочила, че е налице и необоснованост. Изложила твърдения, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ат. 2 от ДОПК, тъй като липсвали фактически и правни основания за издаването на процесното ПНОМ. Жалбоподателката оспорила и предоставената ѝ от публичния изпълнител „Справка за общите задължения“, като посочила, че същата не е идентична със заявлението по електронен път, регламентирано чл. 220, ат. 1 от ДОПК, както и че същата няма задължителните форма и елементи на данъчно-осигурителна сметка, не била официален документ, нито представлявала акт за установяване на публично вземане. Изложила твърдения, че задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски се установявали с ревизионен акт, съгласно чл. 108, ал. 2 от ДОПК, какъвто в случая липсвал. Оспорила съдържанието на справката за общите задължения, актуални към 23.01.20 г., в частта ѝ, в която е отразено, че дължи сумата от 593,00 лв. за данък върху доходите на физическите лица за финансовата 2016 г., както и лихвите за просрочие към нея. В тази връзка към жалбата е представено писмено доказателство - заверено копие на платежно нареждане при банка С., клон „Център“, от 15.09.2017 г. за превеждане на сумата в размер на 593,00 лв., с посочено основание за плащане - „ДОД“, като същото не било извършено по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, а на банковата сметка за доброволно плащане. В заключение отправила искане да бъде постановено решение, с което да бъде отменено атакуваното ПНОМ, със съответните законни последици, поради липса на изпълнително основание.

След като се запознал с жалбата и доказателствата по преписката, РО приел за установено от фактическа страна, следното:

Срещу Н. Б. Б.-К. било образувано изпълнително дело №160140332/2016 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания, представляващи данък върху доходите на физическите лица по годишни данъчни декларации по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), както и задължения за вноски за ДОО и здравно осигуряване по Декларации образец № 6. Общият размер на публичните вземания бил 4 110,77 лв., от които главница - 1 580,89 лв. и лихви - 2 529,88 лв., изчислени към 09.12.2016 г.

Във връзка с образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. било издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С 160022- 048-0091874/09.12.2016 г., за което липсвали данни за връчването му на задълженото лице К..

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С 180022-105-0211958/18.07.2018 г. към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публични вземания, представляващи задължения за данък върху доходите на физическите лица за финансовите 2016 г. и 2017 г., установени с годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ, както и задължения за задължителни вноски за здравно осигуряване за същите периоди, установени с Декларации образец № 6. Общият размер на присъединените установени и изискуеми публични вземания бил 1 269,36 лв., от които главница - 1 151,25 лв. и лихви за просрочие - 118,11 лв., изчислени към 18.07.2018 г., за което

липсвали данни за връчването му на задълженото лице К..

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С 190022-105-0150406/22.05.2019 г. към изпълнителното производство било допуснато присъединяване на публично вземане, представляващо задължение за данък върху доходите на физическите лица за финансовата 2018 г., установено с годишна данъчна декларация по ЗДДФЛ, в размер на 673,00 лв. - главница и 4,11 лв. - лихви, изчислени към 22.05.2019 г., Същото било изпратено за връчване по пощата с обратна разписка, но видно от известието за доставяне писмото се върнало с отбелязване „непотърсено“.

С разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. №С 170022-035-0102082/13.01.2017 г. на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 173, ал. 2 от ДОПК частично било прекратено производството по изпълнително дело №160140332/2016 г., в частта за вземанията общо в размер на 325,18 лв., от които главница - 33,12 лв. и лихви - 292,06 лв., представляващи вноски за здравно осигуряване за периоди 01.01.2005 г. - 31.12.2005 г. и 17.05.2006 г. - 28.11.2013 г., по изпълнителен титул Декларация образец № 6. По административната преписка липсвали данни за връчването му на задълженото лице.

С разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. №С 180022-035-0160369/12.01.2018 г. на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 173, ал. 2 от ДОПК частично било прекратено производството по изпълнително дело №160140332/2016 г., в частта за вземанията общо в размер на 371,31 лв., от които главница - 50,22 лв. и лихви - 321,09 лв., представляващи вноски за здравно осигуряване за период 01.01.2006 г. - 31.12.2006 г. и вноски за ДОО за периода 17.05.2007 г. - 27.01.2014 г., по изпълнителен титул Декларация образец № 6. По административната преписка липсвали данни за връчването му на задълженото лице.

С разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. №0190022-035-0198866/11.01.2019 г. на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 173, ал. 2 от ДОПК частично било прекратено производството по изпълнително дело №160140332/2016 г., в частта за вземанията, представляващи лихви за просрочие в размер на 287,46 лв. на публични вземания, представляващи вноски за здравно осигуряване, дължими за периода 08.05.2008 г. - 27.12.2013 г. и вноски за ДОО, дължими за периода 08.05.2008 г. - 29.08.2014 г., по изпълнителен титул Декларация образец № 6. Същото било изпратено за връчване по пощата с обратна разписка, но видно от известието за доставяне не е получено.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С 190022-022-0121954/20.12.2019 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 5 745,23 лв., от които главница - 3 321,80 лв. и лихви - 2 423,43 лв. по изпълнително дело №160140332/2016 г., наложил обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на лицето, находяща се в търговска банка ДСК АД. Изпратено било запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК с изх. №С 190022-146-0008467/20.12.2019 г., в отговор на което от страна на банката било потвърдено, че запорът е наложен. ПНОМ е връчено на ръка лично на задълженото лице на 23.01.2020 г.

Всички гореописани административни актове, които били издадени по изпълнително дело №160140332/2016 г., но за които липсвали доказателства за надлежното им връчване на задълженото лице Н. Б. Б.-К., били изпратени за връчване по пощата с обратна разписка, с писмо с изх. №С200022-179- 0004346/10.02.2020 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАГ1 С., но липсвали данни за доставянето им.

При така описаната фактическа обстановка, решаващият орган счел жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

На първо място обжалваното ПНОМ с изх. №С 190022-022-0121954/20.12.2019 г. /р.ф издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването му - изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Следователно обжалваният административен акт е законосъобразен, като същият е постановен в съответствие с процесуалните и материалноправните изисквания на закона.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, обезпечение се налагало по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършвал преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки. В конкретния случай образуваното изпълнително дело №160140332/2016 г. обхваща публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК. Същите били установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове. Това, както и липсата на каквито и да било погасителни действия от страна на длъжника, обосновавали нуждата от налагане на обезпечителни мерки от страна на публичния изпълнител на основание чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК. Налагането на заповест за спиране на банковите сметки на длъжника била една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл. 198, ал. 1, т. 3 ДОПК.

В този смисъл неоснователни се явявали възраженията на жалбоподателя, че не са налице мотиви, че събирането на процесните публични вземания ще бъде затруднено. Предвид обстоятелството, че същите не са били доброволно заплатени в законоустановените срокове до настоящия момент, правилна се явявала преценката на публичния изпълнител, че събирането им може да бъде затруднено. В този смисъл преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки била мотивирана, фактически и правно обоснована.

Съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК, обезпеченията трябвало да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5 от същата разпоредба. При определяне на обезпечителната мярка следвало да се вземе

предвид, както обезпечителната нужда на публичния взыскател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс (АПК), според който административният орган трябвало да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Така наложената обезпечителна мярка, е съобразена и с принципа на съразмерност. Съобразена е и императивната норма на чл. 213, ал. 1, т. 3 и т. 5 и ал. 2 от ДОПК, доколкото в заповедното съобщение до търговската банка били налице подробни указания, че когато титуляр е физическо лице, принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на сумите в размер до 250,00 лв. за всеки член на семейството, социалната помощ от държавния бюджет и/или трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, пенсията или стипендията - в размер до 250,00 лв. на месец. Указано било още, че при изплащане на сумите, е налице задължение да се проверят по безспорен начин обстоятелствата по чл. 213 от ДОПК.

Следвало да бъде отбелязано също така, че без съгласието на публичния взыскател, длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа по реда на чл. 199, ал. 2 от ДОПК. В случая обаче, това не било направено от страна на задълженото лице.

По отношение на изложените възражения, касаещи предоставената за информация на жалбоподателя от страна на публичния изпълнител „Справка за общите задължения“, актуални към 23.01.2020 г. и доколкото със същите се оспорвало фактическото и правно основание за издаване на процесното ПНОМ, решаващият орган в настоящото административно производство изразил следното становище:

На първо място, справка за общите задължения имала единствено уведомителен характер относно актуалните задължения по вид и размер, като се съдържала информация и за конкретния изпълнителен титул, период за който се отнасят задълженията, срок на доброволно плащане, както и размер на дължими лихви за просрочие към конкретна дата, ако същите не са заплатени в срок. Справка съдържала също така информация относно публичните задължения, плащанията по които подлежат на разпределение от публичен изпълнител или с други думи казано - задълженията, които подлежат на принудително събиране и които са предмет на изпълнително дело, образувано от публичен изпълнител. В тази част на справка задълженията били индивидуализирани по вид, размер, изпълнителен титул, взыскател, период за който се отнасяли, срок на доброволно плащане и размер на дължимите лихви за просрочие към конкретна дата, тъй като същите не са заплатени в законоустановения срок. Справка съдържала и информация относно погасените по давност публични задължения, отписани от данъчно-осигурителната сметка на лицето по реда на чл. 173 от ДОПК. В тази връзка правилни били съжденията на жалбоподателя, че справка нямала качеството на акт за установяване на публичното вземане, както и качеството на изпълнително основание. Същата не представлявала и индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и в този смисъл липсвал законов

ред за нейното обжалване. Безспорно било също така, че справка няма белезите на данъчно-осигурителна сметка по смисъла на чл. 87 от ДОПК, а същата представлява само една извадка от информацията, съдържаща се в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице. Ето защо, възраженията изложени в жалбата в този смисъл се явявали напълно неоснователни. Когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнително производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взискател по аргумент на чл. 220, ал. 1 от ДОПК. В случая изпълнителното производство е образувано през 2016 г. и първото действие, което публичният изпълнител е имал задължение да извърши по закон и с което е обективирал образуването на изпълнителното дело, е издаването на съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №0160022-048-0091874/09.12.2016 г. В случая разпоредбата на чл. 220, ал. 1 от ДОПК не намирала пряко приложение, доколкото видно от гореизложената фактическа обстановка, изпълнителни титули са годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ и Декларации образец № 6. Според чл. 3, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите, Агенцията установява публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски по основание и по размер, и събира доброволните им плащания. Следователно публичен взискател се явява самата ТД на НАП С., към която структура принадлежи и публичният изпълнител, образувал изпълнително дело №160140332/2016 г. Ето защо, разсъжденията, изложени в жалбата, относно приложението на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и че предоставената на лицето справка за общите задължения не представлявала заявление по електронен път от публичния взискател до публичния изпълнител, се явявали неправилни, а възраженията в този аспект - напълно неоснователни.

Неправилни се явявали и изложените в жалбата твърдения, че данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт, съгласно чл. 108, ал. 2 от ДОПК, какъвто в случая липсва. Неправилно е и твърдението, че липсва влязъл в сила акт, издаден от компетентен орган, с който да са установени публичните задължения на жалбоподателя, по повод обезпечаването на които е издадено атакуваното ПНОМ. Тук било необходимо да се отбележи, че в ДОПК се регламентират производствата, както по осъществяването на данъчно-осигурителния контрол, така и производството на предварителното установяване на данъци - когато лицата сами определят дължимия данък по основание и размер, какъвто именно е и настоящият случай. На предварителното установяване са посветени разпоредбите на чл. 105 - чл. 109 от ДОПК, заложили в раздел I - „Предварително установяване“ от Глава четиринадесета от ДОПК - „Установяване на данъците и задължителните

осигурителни вноски“. Този раздел урежда случаите, когато данъчно-задължените по съответните материални закони лица, подават декларация и в нея определят размера на дължимия данък и осигурителни вноски. Предварителното установяване е производство, което зависи от вида на подаваната декларация. В случая, всички задължения, предмет на изпълнителното дело, произтичат от годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ и декларации образец №6, съобразно изискванията на Наредба №Н-8 от 29 декември 2005 г. Т.е. изпълнителното дело е образувано за задължения по декларации, подадени от лицето, с изчислени от него задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Следователно същите се явяват установени по основание и размер, и тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове, регламентирани в съответния материален данъчен и осигурителен закон, се явяват и изискуеми. Тогава, когато публичните задължения не са осъществени доброволно в определения срок, законодателят е създал възможност целеният материалноправен резултат да бъде осъществен чрез упражняването спрямо длъжника на държавна принуда. За да се гарантират правата на органа по изпълнението и на длъжника, законодателят е създал изпълнителното производство, което е сложен динамичен състав, представляващ поредица от актове и действия на изпълнителния орган и на длъжника. По отношение на представеното писмено доказателство - заверено копие на платежно нареждане при банка С., клон „Център“ от 15.09.2017 г. за превеждане на сумата от 593,00 лв. по сметка на ТД на НАП С., офис „Център“, за данък върху доходите на физическите лица по декларация по ЗДДФЛ, дължим за финансовата 2016 г., следвало да се има предвид, че същото не е извършено по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, а по банковата сметка за доброволно плащане по съответния код на фонд към бюджета. Съгласно обаче чл. 105 от ДОПК задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителни осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон. Тъй като конкретното задължение е за данък върху доходите на физическите лица, придобити през 2016 г., то същото е следвало да се внесе до 30 април на годината, следваща годината на придобиване, съгласно чл. 67, ал. 5 от ЗДДФЛ (в сила от 01.01.2017 г.). В случая, тъй като 30.04.2017 г. е бил почивен ден - данъкът е следвало да се внесе до 02.05.2017 г. - първи работен ден.

Видно от представеното платежно нареждане данъкът е заплатен извън законоустановения срок, а именно - на 15.09.2017 г. Възникналите нови публични вземания, установени по надлежния ред, които не са били заплатени в срока за доброволно плащане, се явяват изискуеми и подлежат на присъединяване към вече образувано изпълнително дело. В случая с оглед на това, че процесното публично вземане не е заплатено в предвидения в закона срок с Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0211958/18.07.2018 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С. е допуснал присъединяването му към изпълнително дело №160140332/2016 г. От този момент нататък същото следвало да бъде заплатено по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, а не по банковата сметка за доброволно плащане по съответния код на фонд към бюджета. Ето защо, така

извършеното плащане с приложеното към жалбата платежно нареждане от 15.09.2017 г., не било отразено като постъпило по изпълнителното дело и съответно публичното задължение на жалбоподателя за данък върху доходите за 2016 г. в размер на 593,00 лв. фигурира като неплатено и до настоящия момент, за което тежат и съответните лихви за просрочие, изчислени от 03.05.2017 г. - деня, в който лицето било изпаднало в забава, до момента. В този смисъл неправилни били изложените твърдения, че лихвата в размер на 164,08 лв. към дата 23.01.2020 г. върху сумата от 593,00 лв. е изчислена за период по-малко от пет месеца и е определена на база повече от 60% годишна лихва.

Във връзка с горното, следвало да се уточни, че в правомощията на публичния изпълнител било включено правото единствено да предприема действия по присъединяване, събиране и обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични задължения към държавата, но не и да отразяват плащания за задължения, които не са обект на принудително събиране. Следователно, твърдението изложено в жалбата за погасяване на задължение по декларация за ДЦФЛ за период 2016 г., поради доброволното му заплащане, се явявало неоснователно и недоказано, още повече, че плащането, за което било представено платежно нареждане, не било по сметката на принудително изпълнение, а е по съответния код на фонд, като сумата е внесена по банкова сметка на доброволно изпълнение към бюджет и нямало надвнесени суми, които да не са разпределени. При така ангажираните писмени доказателства от г-жа Б.- К. в неин правен интерес било да инициира извършването на подробен анализ на данъчно-осигурителната ѝ сметка в отдел „Администриране на плащанията и задълженията“ при ТД на НАП С., в чийто ресор се намирало осчетоводяването на постъпилите суми, още повече, че в жалбата се сочело, че могат да бъдат ангажирани и други доказателства за извършени плащания, опровергаващи данните в справката за общите ѝ задължения.

Към момента на произнасяне, нямало данни лицето да е поискало счетоводен анализ на установените публични задължения, фигуриращи в данъчно-осигурителната му сметка, с цел уточняване на извършените от него плащания и обвързването им с ликвидните и изискуеми задължения. Независимо от това по административната преписка били налице данни, че настоящата жалба срещу ПНОМ с изх. №С 190022-022- 0121954/20.12.2019 г. е препратена от публичния изпълнител по компетентност и към отдел „Услуги за клиента“ в офис „К. село“ при ТД на НАП С. с изх. №10-44-00-497/05.02.2020 г., за извършване на проверка по случая. Предвид горното и на основание чл. 197, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс РО, оставил жалба с вх. №10-94-07-8/30.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №С200022-000-0050090/03.02.2020 г. по регистъра на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., подадена от Н. Б. Б.-К. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място]. [улица], бл. 78. ет. 12, ап. 55, срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх. №С 190022-022- 0121954/20.12.2019 г., издадено от Б. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателката е адресат на акта, засегнал неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2, изр. второ ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното ПНОМ с изх. №С 190022-022-0121954/20.12.2019 г. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването му - изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Следователно обжалваният административен акт е законосъобразен, като същият е постановен в съответствие с процесуалните и материалноправните изисквания на закона.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки. В конкретния случай образуваното изпълнително дело №160140332/2016 г. обхваща публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК. Същите са установени по основание и размер и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове. Това, както и липсата на каквито и да било погасителни действия от страна на длъжника, обосновават нуждата от налагане на обезпечителни мерки от страна на публичния изпълнител на основание чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК. Налагането на заповед за банковите сметки на длъжника е една от видовете обезпечителни мерки, предвидени в чл. 198, ал. 1, т. 3 ДОПК.

Налице са мотиви, че събирането на процесните публични вземания ще бъде затруднено. Предвид обстоятелството, че същите не са доброволно заплатени в законоустановените срокове до настоящия момент, правилна се явява преценката на публичния изпълнител, че събирането им може да бъде затруднено. В този смисъл преценката на публичния изпълнител да наложи

обезпечителни мерки е мотивирана, фактически и правно обоснована.

Съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5 от същата разпоредба. При определяне на обезпечителната мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда на публичния взискател, така и мярката да не обременява прекомерно интересите на длъжника. Това изискване произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от Административно процесуалния кодекс, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът е издаден. Така наложената обезпечителна мярка, е съобразена и с принципа на съразмерност. Съобразена е и императивната норма на чл. 213, ал. 1, т. 3 и т. 5 и ал. 2 от ДОПК, доколкото в заповедното съобщение до търговската банка са налице подробни указания, че когато титуляр е физическо лице, принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на сумите в размер до 250,00 лв. за всеки член на семейството, социалната помощ от държавния бюджет и/или трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, пенсията или стипендията - в размер до 250,00 лв. на месец. Жалбоподателката е уведомена, че при изплащане на сумите, е налице задължение да се проверят по безспорен начин обстоятелствата по чл. 213 от ДОПК. Отбелязано е и, че без съгласието на публичния взискател, длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа по реда на чл. 199, ал. 2 от ДОПК, но това не е направено от страна на задълженото лице.

На следващо място справка за общите задължения има единствено уведомителен характер относно актуалните задължения по вид и размер, като се съдържа информация и за конкретния изпълнителен титул, период за който се отнасят задълженията, срок на доброволно плащане, както и размер на дължими лихви за просрочие към конкретна дата, ако същите не са заплатени в срок. Справката съдържа и информация относно публичните задължения, плащанията по които подлежат на разпределение от публичен изпълнител или с други думи казано - задълженията, които подлежат на принудително събиране и които са предмет на изпълнително дело, образувано от публичен изпълнител. В тази част на справка задълженията са индивидуализирани по вид, размер, изпълнителен титул, взискател, период за който се отнасят, срок на доброволно плащане и размер на дължимите лихви за просрочие към конкретна дата, тъй като същите не са заплатени в законоустановения срок. Справката съдържа и информация относно погасените по давност публични задължения, отписани от данъчно-осигурителната сметка на лицето по реда на чл. 173 от ДОПК. В тази връзка действително справка няма качеството на акт за установяване на публичното вземане, както и качеството на изпълнително основание, а тя и не представлявала индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от Административнопроцесуалния кодекс и в този смисъл липсва законов ред за нейното обжалване. Безспорно

е също така, че справка няма белезите на данъчно-осигурителна сметка по смисъла на чл. 87 от ДОПК, а същата представлява само една извадка от информацията, съдържаща се в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице. Когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнително производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взискател по аргумент на чл. 220, ал. 1 от ДОПК. В случая изпълнителното производство е образувано през 2016 г. и първото действие, което публичният изпълнител е имал задължение да извърши по закон и с което е обективирал образуването на изпълнителното дело, е издаването на съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №0160022-048-0091874/09.12.2016 г. В случая разпоредбата на чл. 220, ал. 1 от ДОПК не намира пряко приложение, доколкото видно от гореизложената фактическа обстановка, изпълнителни титули са годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ и Декларации образец № 6. Според чл. 3, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите, Агенцията установява публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски по основание и по размер, и събира доброволните им плащания. Следователно публичен взискател се явява самата ТД на НАП С., към която структура принадлежи и публичният изпълнител, образувал изпълнително дело №160140332/2016 г. В ДОПК се регламентират производствата, както по осъществяването на данъчно-осигурителния контрол, така и производството на предварителното установяване на данъци - когато лицата сами определят дължимия данък по основание и размер, какъвто именно е и настоящият случай. На предварителното установяване са посветени разпоредбите на чл. 105 - чл. 109 от ДОПК, заложи в раздел I - „Предварително установяване“ от Глава четиринадесета от ДОПК - „Установяване на данъците и задължителните осигурителни вноски“. Този раздел урежда случаите, когато данъчно-задължените по съответните материални закони лица, подават декларация и в нея определят размера на дължимия данък и осигурителни вноски. Предварителното установяване е производство, което зависи от вида на подаваната декларация. В случая, всички задължения, предмет на изпълнителното дело, произтичат от годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ и декларации образец № 6, съобразно изискванията на Наредба №Н-8 от 29 декември 2005 г. Т.е. изпълнителното дело е образувано за задължения по декларации, подадени от лицето, с изчислени от него задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Следователно същите се явяват установени по основание и размер, и тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове, регламентирани в съответния материален данъчен и осигурителен закон, се явяват и изискуеми. Тогава, когато публичните задължения не са осъществени доброволно в определения срок, законодателят е създал възможност целения материалноправен резултат да бъде осъществен чрез упражняването спрямо длъжника на държавна принуда. За да се гарантират правата на органа по изпълнението и на длъжника, законодателят е създал изпълнителното производство, което е сложен динамичен състав, представляващ поредица от актове и действия на изпълнителния орган и на длъжника. По отношение на представеното писмено

доказателство - заверено копие на платежно нареждане при банка С., клон „Център“ от 15.09.2017 г. за превеждане на сумата от 593,00 лв. по сметка на ТД на НАП С., офис „Център“, за данък върху доходите на физическите лица по декларация по ЗДДФЛ, дължим за финансовата 2016 г., следва да се има предвид, че същото не е извършено по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, а по банковата сметка за доброволно плащане по съответния код на фонд към бюджета. Съгласно обаче чл. 105 от ДОПК задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителни осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон. Тъй като конкретното задължение е за данък върху доходите на физическите лица, придобити през 2016 г., то същото е следвало да бъде внесено до 30 април на годината, следваща годината на придобиване, съгласно чл. 67, ал. 5 от ЗДДФЛ (в сила от 01.01.2017 г.). В случая, тъй като 30.04.2017 г. е бил почивен ден - данъкът е следвало да бъде внесен до 02.05.2017 г. - първи работен ден.

Видно от представеното платежно нареждане данъкът е заплатен извън законоустановения срок, а именно - на 15.09.2017 г. Възникналите нови публични вземания, установени по надлежния ред, които не са били заплатени в срока за доброволно плащане, се явяват изискуеми и подлежат на присъединяване към вече образувано изпълнително дело. В случая с оглед на това, че процесното публично вземане не е заплатено в предвидения в закона срок с Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0211958/18.07.2018 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С. е допуснал присъединяването му към изпълнително дело №160140332/2016 г. От този момент нататък същото следва да бъде заплатено по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, а не по банковата сметка за доброволно плащане по съответния код на фонд към бюджета. Ето защо, така извършеното плащане с приложеното към жалбата платежно нареждане от 15.09.2017 г., не е отразено като постъпило по изпълнителното дело и съответно публичното задължение на жалбоподателя за данък върху доходите за 2016 г. в размер на 593,00 лв. фигурира като неплатено и до настоящия момент, за което текат и съответните лихви за просрочие, изчислени от 03.05.2017 г. - деня, в който лицето е изпаднало в забава, до настоящия момента.

В правомощията на публичния изпълнител е включено правото единствено да предприема действия по присъединяване, събиране и обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични задължения към държавата, но не и да отразяват плащания за задължения, които не са обект на принудително събиране. Следователно, твърдението изложено в жалбата за погасяване на задължение по декларация за ДЦФЛ за период 2016 г., поради доброволното му заплащане, се явява неоснователно и недоказано, още повече, че плащането, за което е представено платежно нареждане, не е по сметката на принудително изпълнение, а е по съответния код на фонд, като сумата е внесена по банкова сметка на доброволно изпълнение към бюджет и няма надвнесени суми, които да не са разпределени. При така ангажираните писмени доказателства от жалбоподателката в неин интерес е да инициира извършването на подробен анализ на данъчно-осигурителната ѝ сметка в

отдел „Администриране на плащанията и задълженията“ при ТД на НАП С., в чийто ресор се намира осчетоводяването на постъпилите суми и там да ангажира доказателства за извършени плащания, опровергаващи данните в справката за общите ѝ задължения.

Към момента на произнасяне не е имало искане за счетоводен анализ на установените публични задължения, фигуриращи в данъчно-осигурителната ѝ сметка, с цел уточняване на извършените от него плащания и обвързването им с ликвидните и изискуеми задължения. По административната преписка обаче са налице данни, че настоящата жалба срещу ПНОМ с изх. №С 190022-022- 0121954/20.12.2019 г. е препратена от публичния изпълнител по компетентност и към отдел „Услуги за клиента“ в офис „К. село“ при ТД на НАП С. с изх. №10-44- 00-497/05.02.2020 г., за извършване на проверка по случая. Предвид горното и на основание чл. 197, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс РО, правилно е оставил жалба с вх. №10-94-07-8/30.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №С200022-000-0050090/03.02.2020 г. по регистъра на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., подадена от Н. Б. Б.-К. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място]. [улица], бл. 78. ет. 12, ап. 55, срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх. №С 190022-022- 0121954/20.12.2019 г., издадено от Б. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

С оглед на горното се налага изводът, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх. №С 190022-022- 0121954/20.12.2019 г., потвърдено с Решение № ПИ-70/13.02.20 г. на Директора на ТД на НАП С., е издадено от компетентен орган, като са спазени изискванията на материалния закон и на административнопроизводствените правила. По тези съображения съдът намира, че жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на ответника за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, вр. чл. 197, ал. 1 - 4 ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. Б. Б.-К., живуща в [населено място], [улица],[жилищен адрес] срещу решение № ПИ-70/13.02.2020 год. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на К., против Постановление за налагане на обезпечителни с изх. № С190022-022-0121954/20.12.19 г. е оставена без уважение, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. Б. Б.-К., живуща в [населено място], [улица],[жилищен адрес]

ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториална дирекция на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: